

Benimde Tavım Geçiyö

– İpciERDOĞAN · 04 Aralık 2024

BENİM DE TAVİM ÇEÇİYO

“Çalış babam çalış, önü yook sonu yok, aşam olunca seni garşılıyacak bir avradın bile yok, daha ne gadar evlenmeyi beklিয়েcaasen oğlum” diye kara kara düşünürken bir yandan da elindeki beli öfkeyle toprağa sallıyor, bu vesileyle sanırsın hincını ondan alıyordu.

Dirgen Hüseyin babasının üç oğlunun en küçüğü idi, büyük ağabeyi Mustafa tertipleriyle gittiği askerden bir daha geriye gelmemiş, özlemle bekleyenlerin geçen yıllar içerisinde ellerini boşa çıkarmış, ağıtlar feryatlar fayda etmemiş, herkes bağrına taş basarak ister istemez işin olurunun zamanın akışına bırakmak zorunda kalmıştı. Mustafa'nın küçüğü Yılmaz çok zeki bir çocuktu, ondaki okuma isteğini fark eden Ankara'da yaşayan çocuğu olmayan akrabalarından birisi ailenin rızası olmasa da onu evlat edinmişti. Yılmaz okuyup öğretmen olduktan sonra önceleri ara sıra gelip gittiği köyüne evlenince bir daha uğramaz olmuştu. Bu yüzden işler yetişip gelişen babasının tek evladı Hüseyin'e kalmış, harmanda çalışırken eli iyi dirgen kavradığından dolayı da adına 'Dirgen' lakabı eklenmişti.

Hüseyin fakir bir aileni uzun boylu, kara yağız, kimsenin aşında işinde olmayan, neşeli, dertleri varsa da kimseye belli etmeyen, arkadaşları tarafından sevilip sayılan, “osuz eğlencenin tadı olmaz” diye acil işi olsa dahi zorla kolundan tutulup getirilen bir gençti. Köy yerde geçim kaynağının adı amelelik, çiftçi durma, çobanlık yapma gibi bilek gücüne dayanan işlerdi. Kendisinden büyüklü küçüklü güzel kız kardeşleri ardı ardına gelin olmuşlardı, köyde kız için başlık alınır başlık parası verilmezdi. Hüseyin “başlık parası biriktireceğim” diye geçen yılların farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. Evlenen arkadaşlarının düğününde eğlenip hoşça vakit geçirse de evlenenler mesuliyet altına girdiklerinden “hadi” denilince gelemiyor bu yüzden çevresi de yavaş yavaş boşalıyordu.

Aslında evlenememek sadece Dirgen Hüseyin'e dert değildi, babası Uygun İsmail ve anası Zöhre kadın akşamları el ayak çekildikten sonra kendi aralarında yıllardır bir türlü everemedikleri oğulları için çare üstüne çare arıyorlar karşlarına hep yoksulları çıkıyordu. Köyde hangi kapıyı bin bir ümitle çalsalar elleri hep boşa çıkıyor ister istemez kör pişman evlerine dönüyorlardı. Kız vermeyenler sanki çok zengindi de güllük gülistanlık içinde yaşıyorlardı. Hatta bir keresinde dünür oldukları uzaktan akrabalarından birisi durduk yerde “Alemin ahırından bir sürü inek çıkar sizin ahırdan da inek yerine üç dört eşşek çıkar, bizim gızımız onların bokunu döküp südünü mü sağacak, hadi başga gapıya” demez mi? Gel gör ki ana baba “morali bozulmasın” diye oğullarına olanı biteni söylemiyorlardı.

Akşam olunca babası yerine göre ne iş yapılacağına dair oğluna yumuşlar buyururdu. “Üssüğünüm, guzuum bak bahar geldi, güneş yüzünü gösderdi, tavını geçirmeden şu iki garık baaçayı bellesen de anan bişiyler ekse” Hüseyin içinden kahr dizse de bunu babasına hiç belli etmez “olur aga filanın az bi işi galdı orayı bitiriyim o iş tamam”. Tarla sürüleceği, bostan yeri bellenip ekileceği, bağ budanıp belleneceği, akmaması için dama toprak getirileceği, tarlaya tohum ekileceği, bağ bostan bozumu, ekinlerin işlenmesi, harman yerine getirilmesi, unluk bulgurluk hazırlanması gibi işlerde babasının hep aynı “tavını geçirmeden” sözü olurdu.

İşlenen ekinler bin bir zahmetle tarlalardan eşeklerin çektiği kağıyla harman yerine getirilip ortaya dökülmüş tarlalarda adeta çöp bırakılmamıştı. O yıl havalar erken soğumaya başlamış, İsmail gibi çalışacak horantası az olanlar işin gecikmesiyle harman ortada kışa kalır telaşına düşmüşlerdi. Düvenlerin dişleri önceden elden geçirip eksikliğini tamamlayan Hüseyin yığını bir arkadaşının yardımıyla dirgenlerle düvenle sürülecek kadar aceleyle yere serdiler.

Oğlunun çalışmasını gıpta ile seyreden Uygun İsmail'in yaşlılığında dolayı eli iş tutamasa da akli her şeye eriyor "Allah vere de tınasa çil düşürmeden savurup eve atabilsek de şu oğlanı everebilsem" diye içinden dualar ediyordu. İş yorgunluğunu bir sigara içimi dinlenmeyle geçiştirmeye çalışan oğluna içinden bir nebze öfkelenen İsmail "Hüseyin'im yavrum daha ne aleniyon, eşekleri goşup düveni sürmüye başlasan, düvenin tavını geçirme, haydi acele itsane oğlum". Yillardır babasının "tavını geçirmeden oğlum" sözünden ne kadar kına getirse de bunu ona asla belli etmemiş, derdini hep içine atmıştı. İlk defa öfkelerini dışına vurarak "Aga aga;Düvenin tavi geçdi de benim tavım geçmedi mi sanıyon". Babası oğlundan beklemediği bu sözün üzüntüsüyle oradan ayrılırken akşam hangi kız evine dünür gideceğinin hesabını yapıyordu.

ERDOĞAN ÇALIŞKAN 03 12 2024 KIRŞEHİR, GERÇEK YAŞANMIŞLIKLARDAN